

A Kegon-vízesés

MAKLEIT LASZLÓ (szöveg és kép)

Túl a Fudzsin

A japánok szent hegye, a Fudzsi Földünk legismertebb vulkánjai közé tartozik, és 3776 méteres magasságával egyben a szigetország legmagasabb pontját jelenti. Helyi neve Fujisan, míg külföldön inkább (kissé helytelenül) Fujiyama-ként emlegetik, mindkettő jelentése Fudzsi-hegy. A csúcst ábrázoló képek előterében néha az ismert japán ünnepet, a sakurát idéző virágzó cseresznyefa látszik, gyakran azonban autópálya vagy elsuhanó gyorsvonat uralja a tájképet. – Eltűnt volna a japánok hagyományos természetszeretete? – teszi fel a kérdést egy ismert útikönyv, majd a következő mondatban meg is

válaszolja. – Nem, az megmaradt, a természet tűnt el. – Kétségtelen, hogy a hazánkénál négyszer nagyobb területen élő 12 Magyarországnyi lakosság, valamint az ipar és a közlekedési infrastruktúra területigénye magas, hegyekben, erdőkben azonban nincs hiány. Aki Japánban szeretne túrázni, annak nem kell beérni a Fudzsi megmászásával. Rövid tokiói városnézést követően elsőként természetesen mi is a szent hegy csúcsát vettük célba. Túránk kiindulópontjaként a hegy északi oldalán fekvő Kawaguchico nevű kisvárost választottuk, majd másnap reggel az 5. állomás nevű parkolóból, 2300 méteres magasságból indultunk. A Yoshida Trail jól kiépített ösvény, s bár nálunk megszokott túrajelekkel nem találkozunk, eltévedni lehetetlen. A tájékozódást a kítaposott nyomvonal és az eltérések lezárása mellett a túrázók áradata is könnyíti. A kráter pereméig magányról szó sincs, úgy tűnik azonban, a legtöbben megelégednek azzal, hogy az ösvény végét, az itt kialakított kis szentélyt és a hegy domborzati térképét ábrázoló szoborkát felkeressék.

Makakó csemetéjével

A kráter túloldalán emelkedő tényleges csúcs megmászására kevesen vállalkoznak. A Fudzsi nem tartozik Földünk legaktívabb vulkánja közé, legutóbbi kitörését 1707-ben jegyezték fel, és az azt megelőző ezer év során is mindössze 12 kitörésről számoltak be. A krátert 1300 méternyi szintemelkedés mellett kevesebb, mint 4 óra alatt értük el, itt azonban visszavettünk a tempóból. Északi irányból indulva a hegy klasszikus fotóját nem állt módunkban elkészíteni, a csúcs közelében azonban bőven kattogtak a fényképezőgépek. A 700 méter átmérőjű és 200 méter mély, havas kráter pazar látványt nyújtott, így kórsétánk két órán át tartott. Lefelé az út természetesen kevesebb időt igényelt, végül 9 óra elmúltával értünk vissza a parkolóba.

A kráter túloldalán emelkedő tényleges csúcs megmászására kevesen vállalkoznak.

A túra egy nap alatt kényelmes tempóban teljesíthető, és szerencsénk is volt, hogy ezt a megoldást választottuk. Akik előző nap jártak a hegyen, szakadó esőről számoltak be, túránkat követően pedig hatalmas tájfun csapott le a szigetországra, jelentős kárt okozva. Két hetes japán kalandozásunk során mi sem láttuk túl gyakran kéknéz az égboltot – a csúcsmászást követő kyotói, narai, osakai és nagoyai városlátogatások során is ritkán hagytuk otthon az esőkabátot –, de néhány nap múlva mindenért kárpótolt a Japán-Alpokban tett túránk.

A szigetország legnagyobb kiterjedésű magashegyi régiója Honshu középső területén fekszik, és a 18. század vége óta Japán-Alpok néven ismert. Az elnevezést

Dzsiszō-szobrok Nikko közelében

A volt császári palota kertje Kyótóban

egy angol bányamérnök és archeológus (William Gowland) használta először, majd később Walter Weston, angol misszionárius népszerűsítő tevékenysége nyomán terjedt el. A térség északi részének központja Kamikochi, innen indultunk rövid, de annál izgalmasabb felfedezőtúránkra. A széles Azusa-folyó egyik hídján átkelve sikerült a tömeget magunk mögött hagyni, azonban úgy tűnt, a víz hosszú időre mellénk szegődik. Patakok, tavacsok, mocsarak váltogatták egymást, de a jól követhető ösvényeken, itt-ott pallókon haladva kényelmesen szemlélhettük a tájat.

Néhány órás séta után az egyik fa irányából furcsa zaj ütötte meg a fülünket. Gyorsan közelebb mentem, és legnagyobb meglepetésemre egy ázsiai feketemedve állt a fa alatt. Szerencsére nem velem foglalkozott, hanem

Az Azusa-folyó a Japán-Alpokban

két rendetlen bocsa próbálta visszahívni, akik már túl magasra kapaszkodtak. A mackó talán úgy értékelte, veszély leselkedik a kicsikre, és támadás helyett inkább a fiatalok után eredt. A sűrűben készítettem pár ellenfényes felvételt, majd jobbnak láttam visszavonulni. A Japán-Alpok kegyes volt hozzánk, láthattuk élővilágának egy jeles, bár egyre ritkább képviselőjét.

Még szinte ki sem kapcsoltam a kamerát, amikor a szomszédos fákon ugráló makákókat vettünk észre. Örültünk, hogy ilyen közelről, 3–4 méterről figyelhetjük a majmok mindennapi

ugrándozását, majd tekintetünket levettük a lombokról. Ekkor vettük észre, hogy az ösvényen, tőlünk egy-két lépésre újabb makákók közelednek, az anyukák hátán pedig ott kapaszkodnak a picik. Egy-egy csemete néha lemaradt, de rövidesen visszamászott, és belesimpaszkodott a biztonságot jelentő szőrzetbe.

Egy közeli tó felkeresése után – már visszafelé tartva – újabb majomcsapatba botlottunk, akik szintén nagyon békésen viselkedtek, majd rövidesen egy túrázó hölgy siktására figyeltünk fel. Az ösvényen méretes erdei sikló tekergett. Nem lehet tudni, ki ijedt meg jobban, az ártalmatlan hulló vagy a fiatal japán asszony, aki majdnem rálépett. Közben újabb kérdést is megfogalmaztunk: Talán kimenő van az állatkertben? Később egy táblát vettünk észre, mely arra figyelmeztetett, hogy legyünk nagyon óvatosak, mert két hete medvéket észleltek a környéken. Este bejelentettük a nemzeti parknál, hogy kicsit lemaradtak, mert a mackó most is az ösvény közelében grasszál, ráadásul bocsaik vannak.

A természet és a kultúra iránt érdeklődők számára egyaránt kötelező program Japánban Nikko és környékének felkeresése. Ha elteltünk a díszes szentélyek látványával – amire önmagában órákat érdemes szánni – vegyük fel a túracipőt, és induljunk el a Cédrus úton, melyet a Guinness-rekordok könyve is számon tart. Ez a világ leghosszabb, fákkal szegélyezett sugárútja, hossza 35 kilométer. De a kora is figyelemre méltó: a 400 éve ültetett cédrusokból 13.000 ma is áll.

A nedves, párás környezet az erdei építményeken is érezteti hatását. A város közelében fekvő templomok színes ragyogásának itt nyomát sem látjuk. A szobrokat, kőlámpásokat és kisebb szentélyeket vastag moharéteg fedi. Hosszú gyaloglásra csak kevés túrázó szán-

Békés szikaszarvasok Narában

ja rá magát, minél tovább haladunk, annál csendesebbé válik az erdő. A sűrű lombkorona alatt uralkodó félhomályban, az ősi vallási jelképek között egy elveszett világban éreztük magunkat. Érdekes, ugyanakkor szomorú színfoltot jelentenek a fák között a szakállkával és sapkával felöltözött, gyermekeket mintázó szobrocskák. A dzsiszó-szobrok

A Fudzsi kráterénél

a szülőket elvesztett magzatukra emlékeztetik.

Kisebb-nagyobb vízesésekkel már itt is találkozhatunk, a leglátványosabb zuhatag, a Kegon Falls felkereséséhez azonban valamilyen távolabb kell utazni. Az igazi japán hangzású Csuzendszi-tó mellől indultunk, hogy a pillanatokra felszakadó felhők adta világításban néhány emlékképet készítsünk a 100 méterről lezúduló vízoszlopról.

A tó partján kisebb város alakult ki, és a parkokban itt sem hiányoznak a makákók. A vadonban talált békés majmokkal szerzett tapasztalatok után nyugodtan guggoltam az állatok mellé egy-két közeli felvétel elkészítéséhez, rövidesen azonban szinte menekülni kellett az agresszívnek tűnő makákók elől. Mentségükre szolgáljon, hogy az affér előtt zavarták ki a szerencsétlen állatokat a szomszédos boltból.

Akik hegymászásra vagy hosszú túrára nem vállalkoznak, azoknak sem kell sokáig keresgélni, ha Japánban zöld területre vágnak. A buddhista és sintó szentélyek parkjait gyakran csak hosszú sétával lehet bejárni és önálló japánkertekben sincs hiány. A szentélyek között fekvő parkok között különleges élményt jelent Nara felkeresése. A Kyotóból könnyen elérhető kisváros vallási épületei egymás közelében találhatók, így könnyebben bejárható, mint a hatalmas Kyoto kincsei. Narában ráadásul a szerzetesek több száz éve tartanak szikaszarvasokat – számukat ezerre becsülik – és az állatok már olyan szelídek, hogy akár meg is simogathatjuk őket. Néhány tábla arra figyelmeztet, a „vad” állatokkal érdemes vigyázni, bár lehet, hogy ez túlzás. Látogatásunk során mindenesetre az volt a legkomolyabb incidens, amikor egy padon ülő néni táskájába nyakig bújít az őzhöz hasonló szikaszarvas, finom falatok után kutatva. Valószínűleg ízlik nekik a helyi konyha, mert az éttermünkbe is besétált egy állat, és miután szétnézett kényelmesen odébbállt. Talán mégsem igaz, hogy Japánból eltűnt volna a természet.

Látkép a Fudzsiról